

Proloog

Die vent heet Lou, hij werkt op een boekhoudkantoor en dat geeft te denken, want hij lijkt niet erg handig met geld. Niet met dat van hemzelf tenminste. Hij heeft nog honderd dollar over, wat niet echt weinig is, maar gezien de inzetten van vanavond wel. Aan de tafel wordt hoog spel gespeeld. Het is het wekelijkse pokerspel dat Lou zichzelf vergunt met zijn vrienden, en dat volgt op de weekendsessies in de zalen van Atlantic City, waar gokken legaal is.

Iedereen heeft begrepen dat Lou ziek is. Nu komen ze erachter hoe erg.

De avond was goed begonnen, het geluk ging de goede kant uit, te weten Lou's kant. Vervolgens ging het mis. Hij heeft verloren, verloren en nog eens verloren.

Af en toe geven zijn tanden een droge tik te horen en wordt zijn wijsvingernagel nog wat korter. Zo dadelijk komt hij bij het vlees van de vingertop. Hij moet eigenlijk aan een nieuwe

vinger beginnen, maar zijn duimnagel is tijdens de vorige rondjes opgegaan, tegelijk met zijn geld. Hij zou de middelvinger kunnen nemen, maar hij wil niet dat zijn kameraden hem de lange vinger in zijn mond zien steken. Aangezien hij met de andere hand de kaarten vasthoudt, kan hij alleen overstappen naar de ringvinger. En dat doet hij. Maar het is evengoed mal. Hij lijkt het hoorntjesgebaar te willen maken. Het is duidelijk, hij is aan het eind van zijn Latijn. En het is uit medelijden dat een van de aanwezigen opstaat en zegt: 'Laatste rondje, oké?' De anderen knikken. Tegen zijn zin knikt ook Lou: 'Laatste rondje.'

Die vent tegenover deelt de kaarten, Lou laat ze zuinig zien, daar houdt hij van. Als ervaren speler kan hij een lachje onderdrukken, en ook zijn geestdrift, terwijl hij zegt: 'Four of a kind.' Hij heeft drie vrouwen en twee boeren. Een fraai full house. Dat is de goddelijke voorzienigheid. Misschien kan hij naar huis met hetzelfde bedrag als waarmee hij aan tafel kwam. Of wie weet kan hij, als een van de aanwezigen stom genoeg is om hoger te bieden, nog een aardig centje in zijn zak steken. Lou gooit zijn laatste honderd dollar op tafel.

Daar wordt het toneel verlaten door de eerste, die past. De andere twee zijn duidelijk stom genoeg. De ene zegt: 'Zien', hij is een tweedehandsautoverkoper uit Belleville, New Jersey. Hij is niet rijk, maar komt niets tekort. De ander moet wel een idioot zijn, want hij biedt vijfhonderd dollar hoger. Hij is een DeCavalcante, de band met de maffia moet hem naar het hoofd gestegen zijn, hij wil vast doen wie de grootste heeft. Zijn probleem. Lou's probleem is alleen dat hij geen vijfhonderd heeft.

Met de DeCavalcante's valt niet te spotten. Lou weet dat, af en toe doet hij een klusje voor ze, hij houdt zich bezig met rekeningen, geeft financiële adviezen, wast wit. Nooit meer dan dat, want ze weten wie zijn familie is. Iemand met zo'n familie als hij zal nooit een man van eer kunnen worden. Helaas.

De anderen kijken hem aan en verwachten hem onderuit te zien gaan. Ook de autoverkoper heeft zijn vijfhonderd ingezet. En nu? Wees braaf, Lou, denken ze, ga naar huis, morgen is er weer een dag, misschien gaat het dan beter. Maar hij is absoluut niet van plan om zo te verliezen, met dat full house in zijn hand, alleen omdat zijn cash op is.

Hij blijft aan zijn ringvinger knabbelen. Eigenlijk wil hij dat niet, hij weet dat het wijst op zwichten, maar hij kan er niet buiten. Hij moet zich richten op iets anders dan de kop van die twee hufters.

'Kom nou, Lou. We hebben niet de hele nacht de tijd. Heb je ze of heb je ze niet? Als je ze niet hebt,' ze kijken elkaar aan, 'zoeken wij het onderling uit.'

'Ik heb ze.'

'Waar blijven ze dan godverdomme?'

'Wacht.'

'Ik wacht godverdomme niet meer,' zegt die vent van DeCavalcante. 'Nog twee minuten en ik pak de pot.'

'Rustig,' zegt die van de auto's. 'Anders spelen jij en ik toch.' De ander haalt zijn schouders op.

Twee minuten om de bodem uit te schrapen en te zien of er iets uit komt. Lou haalt de vinger uit zijn mond en brengt zijn hand naar zijn broekzak om zijn portemonnee te trekken.

'Wat hoop je daarin te vinden? Laten we het hierbij houden, hup.'

'Bemoei je met je eigen gezeik.' Lou opent zijn leren portemonnee, die inmiddels krom en dun is als een duimnagel, en zoekt. Die van DeCavalcante's slaat met zijn hand op tafel, die schokt. Dan schudt hij snuivend zijn hoofd. 'Waar wil je mee spelen, de kaart van Wine & Spirits?' Lou reageert niet, houdt de portemonnee goed open, rommelt met zijn vingers tussen de randen. Iets in zijn gezicht is veranderd. Hij heeft een idee

gekregen. Misschien is niet alles verloren. Misschien heeft hij nog een troef, een fiche om op tafel te smijten. Of misschien is het, zoals die kerel zegt, alleen de klantenkaart van de slijterij.

De jongens kijken elkaar aan. Wie weet heeft hij een paar briefjes gevonden en hebben ze zich vergist, denken ze. Stel je voor, dat kan niet. Die zou hij er allang uitgehaald hebben. Lou is een snelle, hij zet zich helemaal in, als het gaat om naar de kloten te gaan. Geld heeft hij niet meer. Hij was een man met duizend potjes op het vuur, hij heeft er negenhonderdnegenennegentig vergooid. Maar wat hij nog overheeft, dat willen alle jongens rond de tafel. Hij weet dat. Het is zijn kleine schat. Zijn laatste fiche is de foto van zijn vrouw. Hij haalt hem uit zijn portemonnee en werpt hem op het laken als een briefje van honderd, niet meer en niet minder. Ik speel om haar. Laat maar zien of er nog wat te lachen valt.

De jongens vallen stil. Ze wisselen twijfelende blikken. Ze willen weten of ze het goed begrepen hebben.

Ze hebben het prima begrepen. Ze kijken weer naar de kaarten in hun hand. Om te spelen om zijn vrouw zal die ellendeling een poker hebben, wie weet een colour, een royal flush. Welnee, dat kan niet. Dan was hij veel zelfverzekerder met die foto gekomen. Dan had hij niet zo lang gearzeld en zijn nagels tot op het vlees afgekloven. Hij heeft de tijd genomen om te rekenen en iemand die moet rekenen, staat niet aan de top, absoluut niet. Dus... of het is een meesterbluffer of... nou ja, hij is compleet gestoord.

‘En?’ Nu is het Lou die aandringt. Hij houdt het mes bij het heft. ‘Wat doen jullie?’

Stilte.

‘Gaan jullie mee of niet?’ De jongens kijken elkaar opnieuw aan, geven elkaar de foto door, de dikke, vuile vingertoppen

laten afdrukken achter op het gelaat van de jonge vrouw. Ze onderzoeken haar aandachtig, schatten haar sekskwaliteiten in. De autoverkoper zucht en knikt. De man van de DeCavalcante’s beduidt zijn kaarten te laten zakken. Maar dan steekt hij een seconde later zijn hand op.

‘Allebei.’ Hij wijst op zichzelf en op de vent van de auto’s.

‘Wat?’ Lou doet alsof hij het niet heeft begrepen. Hij bespeurt een kleine schok, alsof ze onder tafel een knietje hebben gewisseld.

‘Allebei,’ herhaalt de ander.

Hij wil hem vernederen. Het is bekend hoe de DeCavalcante’s hun tijd doorbrengen. Al die kriebelingen die ze hebben en de pikanterieën die zich afspelen in de séparées van hun etablissementen. Vernedering maakt deel uit van het spel, of het nu gaat om mannen, vrouwen, iedereen. Het is een deel van hun seksueel genot.

In koelen bloede zou Lou weigeren. Maar als zijn bloed nu koel was, was hij allang naar huis gegaan. In plaats daarvan speelt hij hier om de waardigheid van zijn vrouw in een koorts die hij niet kan doven. Ze zijn aan het bluffen. Het is alleen maar een manier om hem de pot af te pakken. Ze hebben door dat ze genaaid zijn en willen dat hij zich terugtrekt. Om de dooie donder niet.

Lou laat zijn drie vrouwen zakken. Dan, na een moment van suspense, doet hij de twee boeren erbij. De vent van Belleville zucht opnieuw, ditmaal harder. Hij lijkt in de problemen.

‘Het spijt me.’ Hij laat zijn royal flush zien. Lou’s hart slaat over.

‘Mij ook, man.’ Die van de DeCavalcante’s laat zijn kaarten zien, hij heeft een full of kings, ook hij heeft een winnend punt tegenover Lou.

Die nu een groot probleem heeft. Zijn vrouw heeft er twee.

Ze ligt al een tijd op bed als ze de sleutel in het slot hoort. Valt onmiddellijk weer in slaap. Als Lou de slaapkamer binnenloopt, hoort hij haar snurken.

‘Hé...’ hij raakt haar schouder aan. Ze kreunt. ‘Hé...’ probeert hij opnieuw. Ze kreunt harder en keert zich naar haar man toe.

‘Wat is er nou...’ zegt ze hikkend. ‘Wat...’ Dan ontwaart ze tussen haar halfgesloten oogleden twee schimmen achter hem en begrijpt dat hij niet alleen is. Ze wrijft haar ogen uit, komt overeind zitten, is geschrokken.

‘Schat...’ zegt haar man. ‘Deze twee...’ Zij, die nu grote ogen opzet, bespeurt nu beter een van de twee mannen in de slaapkamer. Ze ziet het pistool aan zijn riem.

‘Wat is er aan de hand, Lou?’

‘Ik...’ stamelt haar man. ‘Ik... ik heb een inzet verloren...’ Zij zegt niets. Ze heeft al begrepen wat hij bedoelt met *inzet*: hij zal wel weer hebben verloren aan de pokertafel. Ze hadden afgesproken dat hij alleen nog in de weekenden in Atlantic City zou spelen, alleen daar, geen partijtjes meer met zijn *vrienden*. Hij is de afspraak duidelijk niet nagekomen.

‘Wat willen ze, Lou?’

‘... jou.’

‘Wat?’

‘Als je niet met ze naar bed gaat, leggen ze me om.’ Ze kijkt hen allebei aan, recht in het gezicht. De autoverkoper aarzelt, kijkt naar de grond, dan slaat hij zijn ogen weer op, vastbesloten vol te houden. De ander, die van de DeCavalcante’s, vertoont geen spoor van verlegenheid. Hij is hier gekomen om zijn winst op te strijken, en het is bekend hoe het met speelschulden gaat. Geen gelul.

In de slaapkamer valt een stilte. Niemand doet nog een mond open. Niemand zegt nog wat. Lou’s vrouw slaat uiterst traag,

met een werktuigelijke, kunstmatige traagheid de deken open.

De twee strijken hun winst op. Tot de ochtend, wanneer Lou van de kaart en van streek in bed in slaap valt. Zijn vrouw niet. Het lukt haar niet en het zal haar nog lang, heel lang niet lukken. Terwijl Lou slaapt, verlaat zij het huis, sluipt een cafetaria binnen en vraagt of ze de telefoon mag gebruiken.

Sal Romano en Pino D’Aquana gaan al met elkaar om sinds ze als kind over de straten van Catania achter de bal aan holden. Hun families kennen elkaar al een halve eeuw. Beiden Siciliaan, beiden geëmigreerd. Ze zijn samen in de VS aangekomen. Het waren de jaren zestig. Toen zijn ze elkaar uit het oog verloren en is elk zijn eigen weg gegaan. Of liever: elk is zijn eigen weg gegaan en daardoor zijn ze elkaar uit het oog verloren. Pino is een kopstuk in de Italo-Amerikaanse maffia, hij woont in New York, Sal is diender, hij werkt in Newark, New Jersey. De laatste twintig jaar hadden ze contact kunnen hebben: de Italiaanse gemeenschap zit daar gewoon, het kost weinig moeite om bij deze of gene uit te komen. Maar ze hebben het nooit gedaan, en de reden is begrijpelijk. Meningsverschillen. Als Sal op een dag naar Pino gaat, zal dat niet zijn om koffie aan te bieden. Als omgekeerd Pino op een dag Sals bureau binnenstapt, zal hij zeer waarschijnlijk handboeien om hebben.

Sal is in de VS aangekomen met zijn zus, zelf ook een goed mens. Ze is getrouwd met een vent genaamd Lou, die op een boekhoudkantoor werkt en aan pokeren verslaafd is. Het is vroeg in de ochtend als bij Sal thuis de telefoon gaat. Hij neemt op, hoort zijn zus huilen, schreeuwen, hij vraagt haar te bedaren en uit te leggen wat er aan de hand is, en zij doet dat. Sal hoort het knarsetandend aan. Een paar minuten later probeert hij in contact te komen met Pino D’Aquana. En inderdaad, niet om hem koffie aan te bieden, maar vijfduizend dollar.

Sal komt later op de ochtend langs bij Pino's restaurant. De zon staat hoog aan de hemel, Pino zit tegen alle voorzorgsmaatregelen in buiten op het terras, houdt zijn gezicht gelukkig opgeheven naar de zon. Als hij Sal ziet aankomen, staat hij op om hem te omhelzen. Ze houden elkaar stevig vast, kussen elkaar op beide wangen, slaan elkaar op de schouder. Pino schuift een stoel aan en laat hem plaatsnemen, dan vraagt hij een van zijn obers om een fles wijn en twee glazen. Het is niet erg dat ze hen, Sal en hem, samen zien. Integendeel, ze *moeten* hen zien. Pino D'Aquana is niet iemand die zich verdekt opstelt met dienders. Sal Romano is iemand die deugt, een oude vriend, voilà. Hij zal gekomen zijn om geld te leen te vragen. Eerzame dienders beuren weinig en zitten altijd op zwart zaad, niks nieuws onder de zon.

'Kun je je mijn zus nog herinneren?' vraagt Sal. Pino's gezicht verandert. Hij begrijpt dat het zijn vroegere vriend niet om geld te doen is, maar snapt nog niet de reden van zijn bezoek.

'En of ik me die kan herinneren! Hoe is het met de kleine meid, doe haar de groeten, hè?'

'Tuurlijk doe ik haar de groeten. Maar ze is er niet best aan toe.'

'Hoezo niet? Je weet dat ik je familie in mijn hart gesloten heb. Ik zou alles doen, dat weet je toch?'

'Dat weet ik en daar ben ik je dankbaar voor. Daarom wilde ik je ook spreken. Mijn zus is dus getrouwd met een vent, een halve zool, een boekhouder. Het is zo dat...' en hij vertelt alles zoals zij het hem, haar broer, heeft verteld. Hij vertelt elk detail, ook de ondertekende overeenkomst tussen zijn zus en die idiote echtgenoot, op grond waarvan hij alleen in de weekenden in Atlantic City zou pokeren. Hij vertelt hem van alle ellende die hij haar heeft bezorgd, van al het verkwiste geld aan de pokertafel. En hij vertelt van de bewuste avond. Van de

twee die haar op Lou's verzoek tot aan de ochtend in haar huis hebben verkracht. Sal moet tussendoor meermalen een slokje nemen, zijn handen beven, hij kan niet uit zijn woorden komen, hij heeft stroeve kaken.

Pino laat hem helemaal uitpraten, vervolgens spuugt hij misprijzend op de grond.

'Zulke mannen horen onder de zoden,' zegt hij.

Sal slaakt een diepe zucht, knikt. Dat vindt hij ook. Daarom is hij hier ook heen gegaan, nadat ze elkaar twintig jaar niet hebben gezien. Pino weet dat, hij heeft het allang begrepen, zodra Sal begon te vertellen. Maar hij kan verder niets zeggen. Sal moet zijn verzoek toespitsen, willen de twee tot een akkoord komen. Ze kijken elkaar aan, drinken nog een glas. De stilte wordt pijnlijk. Sal wacht tot Pino een oplossing voorstelt, maar Pino, die de oplossing heeft, wacht tot Sal zijn wensen kenbaar maakt. De stille strijd duurt een eeuwigheid. Dan slaat Sal zijn ogen op, hij kijkt zijn vriend aan.

'Pino, mijn en jouw familie kennen elkaar al eeuwen, je bent een vriend en wij hebben je altijd gemogen. Ik vraag je ons te helpen om orde op zaken te stellen. Lou moet uitgeschakeld worden. Er is niemand anders die ik vertrouw. Wil je ons helpen?'

Pino fronsst zijn voorhoofd, wikt en weegt, doet alsof hij nadenkt. Dan komt hij in beweging, ze schudden elkaar de hand.

'Natuurlijk zal ik helpen. Op het graf van onze ouders beloof ik je dat alles opgelost wordt. Jij moet er nooit met iemand over beginnen, en je moet ook niet zeggen dat we elkaar hebben gezien. Jij weet niets van deze kwestie af, oké? Laat de familie D'Aquana zich erover ontfermen. Nu kunnen we beter afscheid nemen.' De agent buigt over de tafel, hij brengt Pino D'Aquana's hand naar zijn lippen en kust zijn ring. Dan staat hij op. Hij heeft blinkende ogen, hij moet snel weg zien te komen,